

HELDENREIS CURSUSSEN

Alle [cursussen](#) zijn te bestellen door **€10** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus. (vergeet niet om ook een mail te sturen aan info@heldenreis.nl)

[cursus Heldenreis](#) - een schrijfcursus om een complete roman te leren schrijven.

[cursus Heldinne's Reis I](#) - een autobiografisch avontuur voor vrouwen.

[cursus Heldinne's Reis II](#) - een schrijfcursus om een boek te schrijven over een vrouwelijke hoofdpersoon, zowel fictief als (auto)biografisch.

[cursus The Artist's Way](#) - een online coachingsprogramma van 12 weken om je creativiteit (op welk gebied dan ook) weer te laten stromen.

[cursus Schrijfveren](#) - een schrijfcursus van een jaar, om (1) erachter te komen waar jouw kracht ligt, als schrijver, of om (2) een compleet boek te schrijven waarbij je intuïtie het werk doet.

[cursus Honderd Valkuilen](#) - een schrijfcursus die alle technische aspecten van creatief schrijven (fictie) behandelt, aan de hand van het meest complete schrijf-handboek.

Als [schrijfcoach](#) begeleid ik heel verschillende schrijvers: de een maakt een dichtbundel, een ander schrijft over de ziektegeschiedenis van een dierbare en de nare ervaringen in de zorg, weer een ander is bezig met een jeugdboek waarin aspecten van de Molukse cultuur naar voren komen, en iemand schrijft een filmscript waarin het Chanoekafeest een belangrijke rol speelt.

Ik voel me bevoorrecht dat ik al die tere plantjes tot gezonde bomen mag helpen uitgroeien.

Sommige mensen zijn bang om iets op te sturen. Ik geef toe: ik zet mezelf weleens erg bitchy neer, op mijn blog of op twitter.

Maar wees gerust. De schrijfcoach is zachtmoedig, legt de nadruk op wat wél werkt, en helpt je al die onvermijdelijke beginnersfoutjes heel snel af te leren. Echt, het doet geen pijn. Je zult zien hoe snel je vooruitgaat.

Dus stuur het nu maar op, dat korte verhaal, die gedichten, dat eerste hoofdstuk van je boek. Zelfs van één sessie leer je al ontzettend veel.

Je kunt ook een [leesrapport](#) aanvragen bij de schrijfcoach. Stuur je eerste versie ter beoordeling op en ontvang een uitgebreid verslag vol suggesties voor verbetering.

SCHRIJFBOEK

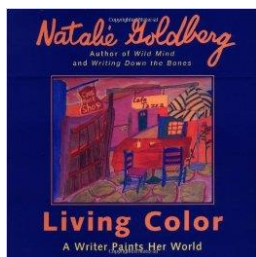
Natalie Goldberg -
Living Color: a Writer Paints her World

Goldberg beschrijft hierin hoe het schilderen haar schrijfwerk ten goede komt.

Na het succes van [Writing down the Bones](#) schiet ze in een depressie.

Ze had zichzelf verteld dat ze nu fulltime schrijver moest zijn, en zich niet meer moest versnipperen met dat geschilder. Pas veel later komt ze erachter dat ze met het schilderen de diepe bron in zichzelf verlaten had, waaruit haar schrijven ongehinderd stromen kon. Het was alsof ze haar linker arm had afgehakt omdat ze toch alleen haar rechter maar nodig had om een pen vast te houden.

Wat is voor jou een manier om de flow van het schrijven weer te laten stromen?

SCHRIJFOEFENING

Welke metafoor zie jij voor het leven of jouw leven? Bijvoorbeeld:

- touw met kaartjes eraan of knopen erin
- kaars die opbrandt
- cycli van de natuur
- een reis (weg, trap, doolhof)

Schrijf een stuk over hoe jij je leven ziet, en waarom. Het mag ook een gedicht zijn, en maak er vooral ook een illustratie bij.

(Zelf schreef ik er ooit [dit](#) over op mijn blog.)

SCHRIJFTRUCS

Ik heb weer een leuk nieuw inspiratieboek op het lijstje staan: [Waarom zou je de Klassieken Lezen](#) van Italo Calvino. Lijkt me heel leerzaam, ook voor schrijverken.

Maar een doodgewone thriller is natuurlijk minstens zo leerzaam. Drie sterren gaf ik hem uiteindelijk, wegens spanning en sfeer en leuke personages, maar ook veel clichés en trucjes, zonder welke het een véél beter boek had kunnen worden.

Via de [BoekPerWeek-groep](#) op Facebook kwam ik op het [spoor](#) van deze voor mij nieuwe detective-schrijver, Simon Beckett. Altijd heerlijk, een lekkere [thriller](#) voor tussendoor. (*The Chemistry of Death* heet in het Nederlands De Geur van Sterfelijkheid.) Hoofdspeurneus is David Hunter, een huisarts die vroeger forensisch antropoloog is geweest, en daardoor de politie kan helpen met het onderzoek.

In een klein dorp in Norfolk wordt een jonge vrouw verminkt en vermoord. Het is een hete zomer en Hunter kan aan de soort vliegen die rond het lijk zoemen zien hoe lang ze daar al ligt. Niet lang daarna gebeurt hetzelfde met een andere jonge vrouw. Iemand in het dorp moet een gestoorde seriemoordenaar zijn, maar wie?

Hunter heeft zijn toevlucht tot het platteland gezocht om over het verlies van zijn vrouw en dochtertje (omgekomen bij een verkeersongeluk) heen te komen. Toen hij een advertentie zag waarin een oude huisarts een waarnemer en eventueel opvolger voor zijn praktijk zocht, solliciteerde hij en werd meteen aangenomen.

Tot zover de feiten (ik probeer om geen spoilers te geven).

Nu de structuur. Hoe brengt Beckett de spanning erin, en is dat de beste manier?

De introductie is dermate gruwelijk dat ik het eerst weer dicht sloeg. Heel precies de chemie van de dood: hoe lang duurt het voor een lijk gaat ontbinden en wat voor processen vinden er plaats. Brrr. Voor wie ervan houdt misschien een lokkertje, voor mij bijna een nono. Even doorbladeren, en dan begint het doodgewoon, in de ik-persoon. De hete zomer wordt neergezet, de [Gewone Wereld](#) van het dorp en de hoofdpersoon.

Hoofdstuk 4 is opeens in de derde persoon.

Jonge vrouw nummer twee gaat joggen in het bos. We krijgen meteen haar hele leven in beeld, en haar problemen om zwanger te worden. Kennelijk bedoeld om ons tot meeleven te verleiden, denk ik aanvankelijk. Dat zijn natuurlijk schrijfjufgedachten, en als zodanig verstoren ze de fictionele droom.

Later komt er nog een slachtoffer nummer drie, en ik besef dat het hoofdstuk over Twee meer bedoeld was om de verhaalregels vast te stellen. David Hunter is de verteller, maar

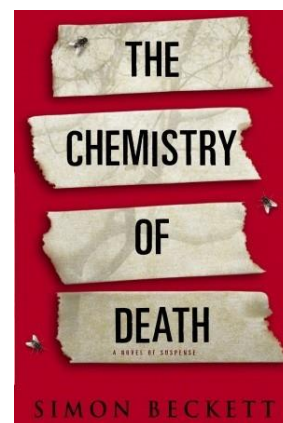
Simon Beckett mag er af en toe een hoofdstuk tussenin schuiven.

Het is natuurlijk een klassieke thriller-truc, die we kennen als "de race tegen de klok." We zien het slachtoffer gemarteld en bijna vermoord worden, zal de politie op tijd komen?

Maar het is ook gemakzuchtig én een minachting van de lezer. De schrijver schotelt alles letterlijk voor, er wordt niets aan de verbeelding overgelaten.

Wat zou het véél meer indruk maken als we de hele tijd in het hoofd van David bleven. Hij heeft akelige herinneringen aan zijn werk als forensisch antropoloog, dus hij kan zich prima indenken wat zo'n moordenaar uitkuurt. Bovendien is hij nog getraumatiseerd door het verlies van vrouw en kind, hij heeft er zelfs nachtmerries van. Genoeg stof voor een briljante psychologische thriller, zou ik denken.

Waar ik me ook aan ergerde (het is soms echt niet leuk om schrijfjuf te zijn) was hoe vaak hij dingen zegt als: "Toen dacht ik er verder niets van." "Ik kon toen nog niet weten dat ..." "Later zou ik pas beseffen ..." "In de dagen erna zou ik op deze dag terugkijken als het laatste stukje blauwe lucht voor de storm losbarst."

Dat zijn goedkope trucjes! Het zorgde er ook voor dat ik me steeds afvroeg: wanneer vertelt hij dit? Maar vooral is het opnieuw een minachting van de lezer. Zo van: piltje erbij, dit is belangrijk.

En dan het weer. Best functioneel in dit verhaal, want doordat het zo lang heet blijft, zijn de ontbindingsfactoren voor alle lijken (ja, sorry hoor) hetzelfde. Maar natuurlijk pakken op de dag van de ontknoping donkere wolken zich samen, en eindigt het geval met storm en onweer. Puhlease.

Ik moet toegeven: ik las het verder wel met plezier, en de ontknoping was heus nog een beetje onverwacht. Maar toch, het had zoveel beter gekund.

Neem het aan van de schrijfjuf: je lezer is niet achterlijk. Ga altijd voor jezelf na of je gemakkelijke trucjes gebruikt waar je véél dieper had moeten en kunnen gaan.

Blijf schrijven en creëren!

Hella Kuipers